

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ

dosar nr. 6725/118/2015

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 09 februarie 2017

Completul constituit din:

**PREȘEDINTE -
JUDECĂTOR -**

Grefier :

Pe rol, soluționarea apelului civil formulat de apelanții reclamânți: (...) domiciliat în (...) și (...), cu domiciliul procesual ales în Mangalia, str. George Murnu nr. 2, județul Constanța, împotriva sentinței civile nr. 585 din 18 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 6725/118/2015, având ca obiect acțiune în temeiul Legii nr. 10/2001, în contradictoriu cu intimații pârâți (...) cu sediul în (...) și intimații reclamânți: (...), cu domiciliul procesual ales în (...).

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 25.01.2017, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta încheiere, când Curtea a rămas în pronunțare și având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de 2.02.2017 și la data de 09.02.2017, când a pronunțat următoarea soluție:

CURTEA

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept;

I. Constată admisibilitatea sesizării în conformitate cu prevederile art.519 Cod procedură civilă motivat de faptul că:

1. de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art.33 și 35 alin.2 din Legea nr.165/2013 coroborat cu art. II din Legea nr.368/2013 depinde soluționarea pe fond a cauzei întrucât apelul în cauză privește o hotărâre prin care s-a reținut că sunt aplicabile termenele prevăzute de art.33 și 35 alin.2 din Legea nr.165/2013 și în situația reglementată de art.II alin.1 din Legea nr.368/2013, respectiv când persoana îndreptățită optează pentru returnarea dosarului înregistrat la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către entitățile investite cu soluționarea notificării, în vederea restituirii în natură sau prin compensare a imobilului, și a considerat tardivă cererea de restituire în natură a imobilului formulată de către persoanele îndreptățite după expirarea termenului de 6 luni instituit prin art.35 alin.2 din Legea nr.165/2013.

De asemenea, în măsura în care apelul ar trebui soluționat pe fond și s-ar constata că solicitarea reclamanților de a obține restituirea imobilului în natură sau prin compensare, singura rațiune pentru care și-au exprimat intenția de returnare a dosarului de la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, nu poate fi soluționată prin restituirea în

natură sau prin acordarea de bunuri în compensare, s-ar impune a se lămuri dacă dispoziția inițială aflată în dosarul returnat către unitatea deținătoare continuă să producă efecte sau instanța reanalizează notificarea și poate dispune doar măsuri compensatorii prin puncte.

2. problema de drept enunțată este nouă deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

3. conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data pronunțării prezentei încheieri, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

II. expunerea succintă a procesului

1. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța la 22 octombrie 2015 reclamanții au solicitat obligarea pârâtului la restituirea în natură a părții din imobilul situat în Mangalia, care nu a fost demolată, și restituirea prin atribuirea în echivalent a unei suprafețe de teren/construcție pentru partea de imobil ce a fost înstrăinată/demolată, imposibil de restituit în natură.

Prin întâmpinare pârâtul, primarul unității deținătoare, a arătat că prin Dispoziția din 22.09.2012, validată de Instituția Prefectului prin Dispoziția nr.466/2012, s-a constatat calitatea reclamanților de persoane îndreptățite la acordarea de despăgubiri în echivalent bănesc pentru imobilul construcție demolată și după trimiterea dosarului de notificare la ANRP reclamanții au solicitat la 12.02.2014, în temeiul art.II alin.1 din Legea nr.368/2013, restituirea dosarului înregistrat la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor către unitatea deținătoare, pentru restituirea în natură a imobilului.

Față de dispozițiile art.33 din Legea nr.165/2013, termenul de soluționare a cererii de restituire expira la 01.01.2015, iar reclamanții se puteau adresa instanței pentru soluționarea pe fond a notificării, în temeiul art.35 alin.2 din Legea nr.165/2013, până la data de 01.06.2015. Arătând că deși reclamanții au respectat termenul de 60 de zile de la intrarea în vigoare a Legii nr.368/2013 privind opțiunea de restituire a dosarului, ei nu au respectat termenul de prescripție privind investirea tribunalului, motiv pentru care a invocat pârâtul excepția tardivității cererii.

2. Prin Sentința civilă nr.585 din 18 martie 2016 Tribunalul Constanța a admis excepția tardivității și a respins acțiunea ca tardiv formulată.

3. În considerentele hotărârii pronunțate s-a reținut că notificarea nr.55/22.05.2001 formulată de reclamanți, prin care au solicitat restituirea în natură a unui imobil compus din teren în suprafață totală de 11219 mp și corpul de magazie amplasat pe acest teren, situat în Mangalia, a fost soluționată prin dispoziția nr. 466/22.05.2012 emisă de Primar, prin care s-a propus acordarea de despăgubiri în condițiile Titlului VII din Legea nr.247/2005 și a fost respinsă notificarea nr.55/22.05.2001 cu privire la imobilul construcție.

S-a mai reținut că după intrarea în vigoare a Legii nr.368/2013, în temeiul art.II din această lege reclamanții au solicitat restituirea dosarului înregistrat la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Instanța a stabilit că în aceste condiții au devenit aplicabile dispozițiile Legii nr.165/2013 care, în vederea definitivării procesului de restituire a imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist, a instituit o serie de termene în interiorul cărora comisiile locale de fond funciar, comisiile locale de inventariere a terenurilor și instituțiile cu responsabilități în procesul de restituire au obligația să desfășoare anumite activități, de modul în care sunt realizate aceste acțiuni depinzând îndeplinirea obiectivelor din etapele ulterioare.

S-a arătat că în cauza de față sunt incidente dispozițiile art.35 alin.2 din Legea nr.165/2013 potrivit căreia "în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor", raportat la art.33 alin.1 lit.a din Legea nr.165/2013, care stabilește termenele în care entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr.10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a legii, deoarece Primăria Municipiului Mangalia avea de soluționat un număr de 436 de notificări.

Raportat la numărul notificărilor de soluționat s-a conchis că Primăria Mangalia avea obligația de a soluționa cererea și de a emite decizia de admitere sau respingere în termen de 12 luni de la data de 1.01.2014, respectiv la data de 1.01.2015, iar termenul de 6 luni prevăzut de alin.2 din Legea nr.165/2013 s-a considerat împlinit la data de 1.06.2015, acțiunea dedusă judecării fiind depusă cu depășirea acestui termen, respectiv la data de 22.10.2015. Fiind considerat un termen imperativ absolut s-a apreciat că sancțiunea care intervine este decăderea din termen, acțiunea fiind respinsă ca tardiv formulată.

4. Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamanții care au susținut că instanța a aplicat greșit la speță prevederile art.33 și 35 din Legea nr.165/2013 deoarece în această cauză nu ne aflăm în situația în care entitatea investită nu a soluționat cererea, ci în situația în care entitatea investită a emis o dispoziție.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept

1. Prin notele scrise depuse la dosar apelanții reclamanți au susținut că în cauză este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de dezlegare a chestiunii de drept referitoare la aplicarea dispozițiilor art.33 și 35 din Legea nr.165/2013 coroborat cu art.II din Legea nr.368/2013.

În motivare s-a susținut că nu sunt aplicabile dispozițiile art.33 și 35 (2) din Legea nr.165/2013 deoarece persoana îndreptățită se poate adresa instanței de judecată prin raportare la termenele prevăzute numai în situația în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute de art.33 și 34 din lege. În cazul de față a fost emisă o astfel de dispoziție, dar nu a fost comunicată.

Au susținut apelanții că în baza art.II din Legea nr.368/2013 petentul a formulat cerere de returnare a dosarului înregistrat la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și consideră că, prin posibilitatea instituită de legiuitor de returnare a dosarelor, s-a dorit reluarea procedurii administrative de despăgubire pentru persoanele considerate nemulțumite.

Consideră că textul de lege menționat nu poate fi aplicat decât în sensul reanalizării notificării, instanța putând constata fie posibilitatea restituirii în natură, fie să dispună măsuri reparatorii în condițiile imposibilității restituirii în natură. Apreciază că instanța nu va putea fi ținută doar să dispună măsuri reparatorii potrivit art.1 alin.2 teza a II a din Legea nr.165/2013 și arată că, în ipoteza în care instanța ar constata că cererea nu mai poate fi judecată încă o dată, nu s-ar găsi rațiunea textului de lege instituit prin art.II din Legea nr.368/2013, iar în ipoteza în care dispune reanalizarea notificării sub toate aspectele instanța va putea să dispună inclusiv restituirea în natură.

2. Pârâțul nu a exprimat nici un punct de vedere.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată

1. **Normele de drept supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție;**

Art. 33 din Legea nr.165/2013 conține următoarele prevederi:

”(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților”.

Art. 35 din Legea nr.165/2013 prevede:

”(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului”.

Art. II alin.1 din Legea nr.368/2013 stabilește:

”Persoanele îndreptățite la despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pot opta pentru returnarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către entitățile investite cu soluționarea notificării, în vederea restituirii, în natură sau prin compensare cu alte bunuri, a imobilelor, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi”.

2. În **jurisprudența Curții de Apel Constanța** nu s-a regăsit discutată sau rezolvată problema de drept pusă în discuție în cauza de față.

3. **Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate;**

În esență, chestiunea de drept care se impune a fi interpretată este aceea a sintagmei „cereri înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, prev. de art. 33 al.1 a Legii 165/2013, respectiv dacă în cuprinsul acestei noțiuni se include și notificarea care a fost soluționată în procedura Legii nr.10/2001 prin emiterea unei dispoziții de către unitatea deținătoare și care, la data intrării în vigoare a Legii nr.165/2013, era înregistrată la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor în vederea stabilirii măsurilor compensatorii și pentru care persoana considerată îndreptățită a optat pentru returnarea dosarului de notificare către prima entitate investită în vederea restituirii în natură sau prin compensare cu alte bunuri.

Este real că art. 3 din Legea nr.165/2013, definind înțelesul unor expresii și termeni utilizați în cuprinsul actului normativ, arată că termenul „cereri” înseamnă „notificările formulate în temeiul Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod

abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare (...), aflate în curs de soluționare la entitățile investite de lege, sau, după caz, la Comisia Centrală pentru stabilirea Despăgubirilor” (pct.1) „persoana îndreptățită” este „persoana căreia i-a fost recunoscut dreptul la restituire în natură sau, după caz, la măsuri reparatorii (pct.3), iar „entitatea investită de lege” este fie „unitatea deținătoare, în înțelesul HG nr.250/2007 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr.10/2001” (pct.4 lit.a), fie „Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, înființată potrivit prezentei legi”(pct.4 lit.g).

Toți acești termeni se regăsesc în cuprinsul art. 33 alin.1 din Legea nr.165/2013 potrivit căruia „entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr.10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora” în termenele prevăzute la lit.a), b) și c), termene care au început să curgă de la data de 1 ianuarie 2014.

Dificultatea interpretării rezidă în faptul că, la data adoptării Legii nr.165/2013 legiuitorul nu a avut în vedere și situația reinvestirii „entităților investite de lege” cu soluționarea unei notificări formulate pe temeiul Legii 10/2001, notificare ce primise anterior o soluție, necontestată, și care recunoscuse într-o primă etapă administrativă calitatea notficatorului de persoană îndreptățită să beneficieze de măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr.10/2001. „Reinvestirea” s-a făcut ca urmare a adoptării Legii nr.368/18.12.2013, act normativ ulterior Legii nr.165/16.05.2013, care prin art. II alin.1 a permis persoanelor îndreptățite la despăgubiri în temeiul Legii nr.10/2001 să opteze pentru returnarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către entitățile investite cu soluționarea notificării, în vederea restituirii, în natură sau prin compensare cu alte bunuri, a imobilelor.

Întrebările care s-ar pune și care ar necesita un răspuns în dezlegarea chestiunii de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi legate de natura dispoziției emisă în etapa administrativă de soluționare a notificării și care a rămas definitivă prin necontestarea ei într-o procedură judiciară (nici de către persoana care se consideră îndreptățită, nici de către Prefect în procedura contenciosului administrativ și nici într-o procedură în anulare inițiată de emitentul dispoziției/deciziei), de semnificația manifestării de către „persoana îndreptățită” (definită la art. 3 pct.3, spre deosebire de „persoana care se consideră îndreptățită” definită la art. 3 pct.2 din Legea nr.165/2013) a opțiunii de returnare a dosarului înregistrat la Comisia Centrală, respectiv dacă această opțiune echivalează cu o renunțare la drepturile recunoscute anterior de către unitatea deținătoare, astfel încât reinvestirea ca urmare a manifestării opțiunii exprimate potrivit art. II alin.1 din Legea nr.368/2013 să presupună reluarea tuturor elementelor de analiză din procedura administrativă, dar cu respectarea termenelor imperative impuse prin art. 33 și 35 alin.1 și 2 din Legea nr.165/2013.

În opinia noastră, termenele prevăzute de art.33 și 35 alin.2 din Legea nr.165/2013 se aplică și pentru situația prevăzută de art. II alin.1 din Legea nr.368/2013, normă care a permis persoanelor îndreptățite să solicite returnarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către unitățile deținătoare, chiar dacă aceasta este reglementată printr-un act normativ ulterior.

Această opinie are în vedere statuările Curții Constituționale care, în Decizia nr.600 din 20.09.2016 prin care a analizat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 raportate la art. I din Legea nr.368/2013, a arătat că normele legale analizate reprezintă modalitatea în care legiuitorul a înțeles să transpună în legislația națională exigențele impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, instanța de contencios european considerând în Cauza Preda și alții împotriva României că Legea nr.165/2013 instituie reguli de procedură clare și previzibile, însoțite de termene constrângătoare și de un control judecătoresc efectiv pentru

redresarea criticilor referitoare la atingerile aduse dreptului la respectarea bunurilor în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale rezultate în urma aplicării legilor de restituire.

Totodată, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa, că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări, Curtea constatând că respectarea egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. În consecință, reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate. Cu privire la acest aspect, prin Decizia nr.44 din 24.04.1996, Curtea Constituțională a reținut că, deși prin jocul unor prevederi legale anumite persoane pot ajunge în situații apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, acest fapt nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective.

Prin decizia mai sus menționată Curtea Constituțională a reținut, în ceea ce privește dispozițiile Legii nr.368/2013, că acestea introduc, modifică și completează o serie de prevederi din Legea nr.165/2013 și că, potrivit art. 62 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta, iar intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază (paragraf 24, Decizia 600/20.09.2016).

De asemenea, în Decizia nr.786/15.12.2016 Curtea Constituțională a statuat că stabilirea prin art.33 din Legea nr.165/2013 a unor noi termene în care entitățile investite trebuie să soluționeze notificările, de la expirarea cărora persoana îndreptățită se poate adresa instituției judecătorești, inclusiv în situația reglementată de art. 35 alin.2 (când se constată refuzul nejustificat de soluționare a notificării), se înscrie în rațiunea pentru care legea însăși a fost concepută, aceea de a crea un mecanism care să confere eficiență procesului reparatoriu al măsurilor abuzive de preluare a unor imobile în timpul regimului comunist. Se asigură, în același timp, și certitudinea finalizării acestuia, inclusiv prin reglementarea legală expresă a posibilității persoanei care se consideră îndreptățită de a acționa împotriva refuzului nejustificat al entității de a răspunde la notificare, Legea nr.165/2013 instituind, prin art. 35 alin.2, ceea ce în vechiul cadru procesual era recunoscut doar pe calea unei decizii pronunțate ca urmare a soluționării unui recurs în interesul legii (Decizia Î.C.C.J. nr.XX din 19.03.2007).

Aplicabilitatea termenelor prev. de art. 33 și 35 alin.2 din Legea nr.165/2013 și situației rezultată din opțiunea exprimată în temeiul art. II alin.1 din Legea nr.368/2013 este cu atât mai evidentă, în opinia noastră, cu cât la momentul exprimării de către reclamantii a opțiunii de returnare a dosarului înregistrat la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor (în care se regăsea Dispoziția nr.466/22.05.2012) reclamantii aveau cunoștință – în virtutea prezumției cunoașterii legii, rezultantă a principiului *nemo censetur ignorare legem* – de prevederile Legii nr.165/2013 în vigoare la acel moment, și de faptul că aceasta guvernează raporturile juridice puse în discuție. Prin urmare, notificatorii aveau cunoștință de termenele pe care atât unitatea deținătoare cât și persoanele îndreptățite trebuiau să le respecte.

Astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr.269/7.05.2014, par. 40, legea nouă este, de principiu, aplicabilă de îndată tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi.

Reținând astfel că situația născută prin exprimarea opțiunii returnării dosarului către unitatea deținătoare este una care s-a constituit ulterior intrării în vigoare a Legii nr.165/2013, opinăm că prevederile ei, inclusiv termenele de decădere reglementate de art. 33 și 35 alin.2, se aplică și acestea.

În ipoteza în care însă Înalta Curte de Casație și Justiție ajunge la o concluzie diferită, respectiv la concluzia că nu ar fi aplicabile termenele sus menționate, este necesar să se stabilească dacă dispoziția inițială, emisă în procedura administrativă de soluționare a notificării, mai produce vreun efect astfel că, în cazul în care, după returnare, se constată din nou că bunul solicitat de reclamant prin notificare nu poate fi restituit în natură, se pune întrebarea dacă vechea dispoziție/decizie supraviețuiește, respectiv dacă aceasta își păstrează efectele, ori instanța trebuie să reanalizeze integral notificarea, atât din perspectiva calității de persoană îndreptățită, cât și din aceea a categoriei de măsuri reparatorii care ar trebui acordate în cauza respectivă.

Referitor la această parte a analizei, în opinia noastră dispoziția/decizia anterioară nu poate fi considerată un titlu de proprietate sau titlu de creanță, astfel că dezbaterile ar trebui să privească toate elementele de analiză ale unei notificări nesoluționate potrivit art. 35 alin.3 din Legea nr.165/2013.

În același sens, prin Decizia nr.269/7.05.2014 Curtea Constituțională a arătat că „nu se poate pune problema unor atingeri aduse unui drept câștigat, câtă vreme decizia/dispoziția entității investite cu soluționarea notificării, conținând propunerea de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, confirmată prin emiterea avizului de legalitate de către prefect, nu a produs efecte directe în patrimoniul persoanei îndreptățite la restituire. Aceasta, deoarece până la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor – conform Legii nr.247/2005 – sau a deciziei de compensare în puncte de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor – ulterior intrării în vigoare a Legii nr.165/2013 – persoana îndreptățită la restituire are o simplă expectanță de a dobândi măsurile reparatorii instituite prin lege, iar nu un drept efectiv, concretizat într-un drept de creanță izvorât din titlul de despăgubire/decizia de compensare în puncte”.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

În temeiul art. 519 Cod procedură civilă

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de dezlegare a unei chestiuni de drept cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 33 și 35 din legea nr.165/2013 coroborat cu art. II din legea nr.368/2013, respectiv:

În cazul persoanelor care au optat pentru returnarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către entitățile investite cu soluționarea notificării, în vederea restituirii în natură sau prin compensare cu alte bunuri, a imobilelor, se aplică termenele prevăzute de art. 33 și art. 35 alin.2 din Legea nr.165/2013?

În cazul în care nu se aplică termenele sus menționate instanța investită cu soluționarea pe fond a cererii formulate conform art. II din legea nr.368/2013, constatând că cererea nu poate fi soluționată prin restituirea în natură sau prin acordarea de bunuri în compensare, respinge cererea apreciind că dispoziția inițială aflată în dosarul returnat de la Secretariatul CCSD (supraviețuiește) continuă să producă efecte sau instanța trebuie să reanalizeze notificarea și să dispună măsuri reparatorii potrivit art. 1 alin.2 teza a II-a din Legea nr.165/2013 (măsuri compensatorii prin puncte)?

În baza art. 520 alin.2 Cod procedură civilă *suspendă judecata apelului civil* formulat de apelanții reclamant(....), domiciliați în (....) împotriva sentinței civile nr. 585 din 18

martie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 6725/118/2015, având ca obiect acțiune în temeiul Legii nr. 10/2001, în contradictoriu cu intimații pârâți (.....), cu sediul în (...) și intimații reclamanți (...), cu domiciliul procesual ales în (...), *până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.*

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 09.02.2017.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

Red.jud /18.12.2017

Tehnored.gref. /18.12.2017

10 ex.